

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa

Jansen, Leonard

Coloniæ Agrippinæ, 1725

Casus XL. De radice Restitutionis ex re accepta, & in specie de possessore malæ, vel dubiæ fidei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39911

ad nihil tamen tenetur primo, quia primus nec habebat jus nec spem ad beneficium, nisi dependenter à voluntate collatoris, quæ supponitur non esse. *Si dicas*: etsi cives non habeant jus ad frumenta, habent tamen jus, ne ab eorum emptione dolose impediatur; idem est de eo, qui instat pro beneficio. *31. Distinguendo*: habent jus ut dolose non impediatur ab emptione frumentorum, si habeant spem emendi. *C. Secus N.* idem est de impediante instantem à beneficio; si enim instans spem nullam habeat, damnum reale ei non inferitur. *10.* Ex eadem ratione, qui negat crimine semi-probatum, non tenetur ad mulctam, quam aliàs pendere deberet, quia Judex vel Fiscus nec jus nec spem ad mulctam habent, nisi crimine plenè probato, quæ probatio in defectu unius testis merè dependet à confessione rei, quam ipse

nec facere vult, nec ex justitia tenetur; neque obstat, quòd fortè mentiat, nam per solam voluntatem tacendi, etiamsi mendacium non adfuisset, plena criminis probatio & per consequens mulcta impedita fuisset. Idem plures dicunt de eo, qui innocentiam per falsos testes probat, quod admitti potest, si absque eo crimen plenè probari non poterat, aliàs enim Judex habuisset spem certam mulctæ, à qua impeditur per falsos testes. Similiter si religiosus justus instruere vel qualificare aliquem pro beneficio, dicat se non habere tempus, cum tamen habeat, non tenetur ad aliquid, quia talis non habuit ullam spem qualificationis, nisi dependenter ab ejus voluntate, quæ non existit; si autem mendacio impediret, quo minùs ab alio instrueretur, utique teneretur pro rata spei.

CASUS XL.

De Radice restitutionis ex re accepta, & in specie de possessore malæ vel dubiæ fidei.

Virellius aliqua incipit possidere dubitans, 1. An sint aliena, quæ apud ipsum perierunt, vel eorum Dominus reperiri non potuit. 2. Alia possidet partim bonâ, partim malâ fide. 3. Retinet vel consumit, etsi probabilius judicet esse aliena. *R. D. Jansen Pars I.*

na. 4. Putat se possidere vel consumere rem Petri, cum tamen sit Pauli. 5. Detinet rem malâ fide. 6. Vel bonâ fide accepit à possessore malæ fidei. 7. Quæ res ejus expensis fuit meliorata. 8. Triticum alienum consumit in primo, secundo & tertio valore, n. 9. & sequentibus. Dubitat, an Dominus
FF tri-

triticum in summo valore erat consumpturus. 14. Res ex incendio ereptas retinet. 15. Eodem vel alio casu perdit. 16. Consumit vel destruit. 17. Plura accepit ad opus illicitum 18. Vel ad opus debitum v. g. ut solvat mutuum, ut non occidat, ut deponat odium, ut frequentet Ecclesiam. 19.

1. Ex re accepta tenetur restituere, quisquis rem alienam bonâ vel malâ fide detinet, aut possidet; ille dicitur possidere bonâ fide, qui detinet rem alienam invincibiliter credens esse suam, vel saltem licitè à se detineri; ille possidet malâ fide, qui vel scit, vel culpabiliter ignorat rem esse alienam, vel saltem ab initio possessionis de hoc dubitat, & tunc etiam vocari potest possessor dubiæ fidei. Pro Resolutione Casûs

2. QUÆR. 1. Quid circa possessorem dubiæ fidei: *Re. seqq. 1.* Qui incipit detinere rem, de qua dubitat, an sit aliena, si id faciat animo eam sibi retinendi, est fur, & tenetur ex iniqua acceptione reddere rem ipsam si existat, vel si perierit etiam sine ejus culpa, ejus valorem & omne interesse: si detineat animo eam Domino si comparuerit restituendi, non peccat, sed rectè gerit negotium Domini, quod si factâ diligenti inquisitione per tempus arbitrio prudentis sufficiens certum Dominum reperire nequeat, potest rem cum eo, de cujus Dominio dubitat, dividere, vel si non dubitet de aliquo in particulari sed in genere, an res sit aliena vel non

sua, pro rata dubii dare pauperibus, hæc enim præsumitur voluntas Domini. 2. Si possederis rem per aliquod tempus bonâ, per aliud malâ fidè, teneris pro tempore bonæ fidei tantum ex re accepta reddere ipsam rem si adhuc existat, vel in quantum ex ea factus es ditior; pro tempore malæ fidei insuper obligaris ex iniqua acceptione seu potius detentione; ita ut, si rem tunc consumpseris, vel etiam sine tua culpa perierit, tenearis solvere ejus pretium & omne interesse. 3. Si possessori bonæ fidei superveniat dubium, tenetur quidem inquirere, si autem factâ inquisitione dubium deponi non possit, licitè rem sibi retinet aut distrahit, quia hic melior est conditio possidentis. *Sylvest. Covar. Medina. Vasq. Turriannus cum Lug. d. 17. n. 89. Viva opus. 2. q. 2. a. 1.* Idque tenet, etiam si post inquisitionem probabilius sit, quod res, quam huc usque bonâ fide possides, non sit tua. *Vasq. Bonac. Arrag. q. 62. a. 1. Th. Sanchez. l. 1. in Decal. C. 12. num. 9. Palao. Dian. Laym. Rosmer. Metzg. Petsch. p. 586. Lug. n. 93. contra Bann. Ledesma. Salton. Valent.* qui dicunt aliquid debere pro ratione majoris probabilitatis; nam licet in pari dubio & probabilitate melior sit conditio possidentis, non tamen ubi impar causa est, uti hic. Sed Ratio nostra est, quod titulus possessionis præponderet omnibus aliis rationibus & præsumptionibus, sitque jus certum insistendi rei ut suæ, usque dum certo probetur rem esse alie-

alienam, quod non fit per majorem probabilitatem. *Card. Sfrondratus. Cardenas in 1. crisi d. 16. c. 8. a. 3. Croix l. 3. p. 2. n. 563. Sporer. t. 4. C. 2. n. 93. 4.* Si es in mala fide respectu unius, non autem respectu veri Domini, v. g. putas te possidere fundum Petri, ejusque fructus consumis, cum tamen sit Pauli, cognita veritate teneris ex injusta acceptione fundum unam cum fructibus & omni interesse reddere Paulo; si verò ita fuisti comparatus ut non detinuisses fundum, nec fructus ejus consumpsisses, si scivisses pertinere ad Paulum, probabiliter tantum teneris ex re accepta restituere fundum & fructus exiltentes, aut in quantum ex iis factus es ditior, non autem si casu perierint, quia consumendo fructus non fuisti Paulo formaliter injurius.

6. QUÆR. II. Ad quid teneatur possessor malæ fidei? *R. Possessor malæ fidei tenetur restituere rem, si existat, aut si perierit vel consumpta sit, ejus estimationem, nec non omne damnum emergens & lucrum cessans, sive res perierit cum ejus culpa vel commodo, sive non, dummodo eodem casu non fuisset peritura apud Dominum: est Regula generalis & certa, ac colligitur ex D. Thom. 2. 2. q. 62. a. 6. Ratio est, quod possessor malæ fidei non tantum obligetur ex re accepta, sed etiam ex injusta acceptione vel detentione, per quam est causa quod Dominus re suâ ad lucrum & commodum suum uti non possit; ergo*

æquum est, ut reparet lucrum cessans & omne damnum ex suo delicto alteri obveniens; sed quid si tu quidem habeas rem bonâ fide, præcessor autem tuus habuerit eam malâ fide? *R. Si sis successor universalis seu hæres, teneris non tantum ex re accepta, sed etiam ex injusta damnificatione seu delicto non tuo sed testatoris, unde teneris ad omne damnum & lucrum cessans, quantum scilicet patiuntur vires hæreditatis. Ratio est, quod hæres in jure censetur eadem persona cum testatore & sicut succedit in omnia ejus jura, sic & in omnia ejus debita & obligationes, quod probabiliter etiam extenditur ad hæredes mediatos. Si verò non succedas ex titulo universalis seu hæreditatis, sed titulo particulari emptionis, donationis, legati, &c. teneris tantum ex re accepta, in quantum factus es ditior, quia talis successor non censetur eadem persona cum suo antecessore. Idem dicendum est de Superiore religioso, qui bonâ fide succedit antecessori malæ fidei non ut hæres in vim testamenti, sed ut administrator vi electionis vel constitutionis. Unde pro Resolutione Casûs*

8. *Deduces seqq. 1. Si res aliena apud furem vel malæ fidei possessorem melior facta est, v. g. equus vel bos crevit, ager melioratus est, in fundo arbores sunt plantatæ &c. restituenda est cum omni melioramento in - & extrinseco, detractis tamen expensis*

necessariis, quas ipse Dominus facere debuisset, nisi hæ expensæ per usum vel commodum ex re v. g. elocatione equi alieni acceptum fuissent compensatæ, tunc enim nihil detrahi posset pro expensis, sed totus rei valor Domino restituendus erit, melioramentum verò extrinsecum dicitur, quo res per intrinsecam sui mutationem fit melior, ut dum ex vitulo fit vacca, ex pullo equino fit equus, ex agro sterili fit fertilis, &c. extrinsecum est si res in se invariata hic & nunc pluris æstimetur ab intelligentibus, ut si triticum ob raritatem modò veniat 10. cum ante venderetur 5. florenis &c. 2. Valor rei tam inquam extrinsecus crescere quam decrescere potest, ut si ex pullo equino valente 10. aureos crescit equus valens 100. & hic senescens decrescat iterum ad 10. aureos; item triticum in Augusto valet tres, in hyeme sex, in vere iterum tres aureos; quæstio est in quo valore res à fure ablata, consumpta vel destructa restitui debeat, & quamvis communis regula sit, non esse attendendum ad hunc vel illum præcisè valorem, sed ad ipsum damnum, quod per injustam rei ablationem, consumptionem vel detentionem Domino illatum est, ut tamen hoc damnum æstimari possit, attendi debet ad tempus quo iniquus detentor rem consumpsit, & tempus quo Dominus eam fuisset consumpturus vel destructurus, nisi

ablata fuisset: itaque 3. Si fur modicum tritici furetur & absumat in Augusto, quando valet tres aureos, & Dominus pariter tunc erat consumpturus, sufficit reddere simile triticum vel tres aureos, quia Dominus non est plus damnificatus. Item si fur auferat & vendat pullum equinum, dum valet decem aureos, quem Dominus eodem pretio erat venditurus, satisfaceret reddendo similem pullum vel 10. aureos. 4. Si Dominus equum suum erat venditurus tempore medio, quando valebat 100, item triticum quando valebat sex aureos, vel ob defectum tritici proprii coactus fuerit emere aliud sex aureis, vel in tali valote triticum suum erat consumpturus, in pauperes erogaturus &c. tenetur fur restituere summum illum valorem intermedium, scilicet 100. pro equo & sex pro tritico, quamvis ipse pullum vendiderit pro 10. & triticum pro tribus aureis; Ratio est, quia Dominus revera summum illum valorem erat percepturus, & fur iniquam suam acceptione causa est, quod non percipiat, excipe nisi fur tam maturè reddat pretium pulli v. g. 10. aureos, ut Dominus eodem pretio similem pullum (idem est de tritico) facile comparare & in tempus summi valoris reservare possit; si enim tunc pullum non emat, vel in tale tempus non reservet; non furi sed suæ negligentiae damnum abscribere debet. 5. Si Dominus triticum [idem est de equo]
erat

erat consumpturus tertio tempore, quando ejus valor decrevit ad tres aureos, fur autem consumpsit vel vendidit tempore primo, quando similiter valet tres, tantum tenetur ad tres aureos, quia Dominus plus damni passus non est, utpote in eodem valore triticum consumpturus. 6. Quod si fur consumat, vel quomodocunque distrahat triticum tempore medio, quando valet sex aureos, tenetur solvere sex, licet Dominus illud consumpturus fuisset tempore primo vel tertio, quando valebat tantum aureos tres. *Lug. dis. 18. an. 125. contra Les. Laym. hic c. 4. n. 6. Ratio est,* quia sicut triticum ita & totus ejus valor tam ex-quam intrinsecus pertinet ad Dominum, & res tunc existens cum toto suo valore ex- & intrinseco ex justitia Domino restitui debebat; ergo fur non restituendo sed eam consumendo, vendendo, donando, destruendo &c. est causa iniqua, quod totus ille valor Domino pereat: nec refert, quod Dominus triticum erat servaturus in tempus minoris valoris, nam damnum inferitur pro presenti, quando triticum valet sex aureos, ergo & sex restitui debent, & si Dominus triticum servasset ad valorem trium aureorum, se ipsum damnificasset, quod ei liberum erat, nunc vero cum invitum damnificat fur tempore summi valoris. *Dices 1.* Ad justitiam sufficit, si per restitutionem Dominus tantum habeat in rebus suis, quantum ha-

buisse, si res non fuisset ablata, sed hoc fit si fur restituat pretium tertii temporis vel triticum simile, quando Dominus illud erat consumpturus, ergo. 2. Summus ille valor intermedius vel non spectat ad Dominum rei, cum sit rei extrinsecus, vel si spectet, est Domino inutilis & nullius pretii, quia nunquam erat à Domino percipiendus, & quod fur vendat tempore summi pretii, spectat ad industriam & fortunam furis, sicut si triticum vehat ad locum, ad quem Dominus non erat venturus, ibique summo vendat pretio. 3. Si triticum tempore illo medio periisset incendio vel alio casu absque culpa furis, satisfaciet fur dando tres aureos vel simile triticum, quia tunc Dominus servatur indemnis, ergo à pari si consumatur. 4. Fur non tenetur ad omnem valorem & lucrum quod Dominus ex re sua percipere poterat, sed quod revera erat percepturus, atqui summum valorem nunquam erat percepturus, ergo. Ecce sententiam verè probabilem. *re. ad 1. negando assumptum:* æqualitas justitiæ requirit, ut Dominus tantum habeat, quantum habuisset, si res sua non fuisset iniquè ablata, neque iniquè consumpta vel vendita; si enim fur tempore summi valoris triticum vel ejus pretium uti debebat restituisset, Dominus fuisset ad tres aureos ditior. *ad 2.* quamvis ille valor sit physicè tritico extrinsecus, est tamen moraliter in-

triticum, quia facit triticum æstimabilius, neque provenit ab industria furis, sed à communi hominum æstimatione, & vehens, vendensque carius triticum in remotiore urbe, totum valorem Domino restituere debet deductis expensis, ut dicam *Cas. seq.* quòd autem Dominus non uratur illo medio valore, per accidens est, neque propterea censetur nullius pretii, sicut si non utar meo equo, adhuc retines suum pretium, & si eundem occidas, debes tantum restituere quantum valuit tempore occisionis; ergo à pari consumens vel distrahens meum triticum, debet restituere totum valorem, quem habuit tempore consumptionis, et si ego illo valore non essem usus. *ad 3. N. assumptum;* nam fur est causa, quòd triticum in tanto valore apud ipsum pereat; si enim tunc restituisset uti debebat, incendio non periisset. *ad 4.* fur quidem non tenetur ad omnem valorem, quem triticum habere poterat, sed ad eum, quem actu habebat, quando illud consumebat, totus enim valor ille erat Domini. 7. Si fur triticum tempore summi valoris non consumat vel distrahat, sed reservat usque dum valor ejus usque ad tres aureos decrescat, si Dominus etiam eò usque erat servaturus, satisfacet reddendo triticum si existat, vel tres aureos, quia ille valor eodem modo decrevisset apud Dominum, ut supponitur. 8. Si Domi-

nus triticum suum erat distracturus primo tempore, quando valebat tres aureos, & fur illud servet ad tertium tempus, quando itidem valet tres aureos, & tunc consumat vel distrahat, juxta *Sporer. t. 4. c. 2. n. 156.* sufficit reddere tres, & ita sentire dicit omnes, sed minus rectè; itaque attendi debet, an Dominus, si fur triticum tempore summi valoris, uti debebat, restituisset in summo illo valore 6. aureorum erat consumpturus aut distracturus, vel e contra servaturus, usque dum decrevisset ad tres aureos; si primum, tenebitur fur restituere summum valorem, id est, sex aureos, quia Dominus illum valorem erat percepturus & fur injustè triticum tunc detinendo est causa, quòd Dominus summum valorem non percipiat: si secundum, satis est restituere valorem tertii temporis, vel simile triticum, quia ille valor eodem modo decrevisset apud Dominum; ex his facillè resolves, ad quid teneatur qui pullum equinum furatus est eumque reservat usque dum præ senectute moriatur, nam si apud Dominum eodem modo erat servandus & moriturus, nihil obligatur dare pro equo; sed satis erit recompenlare omne lucrum cessans & damnum emergens; ut si defectu equi non potuit agros suos colere, aut debuit aliis culturam solvere, vel novum equum sibi emere &c. 9. In dubio an Dominus rem suam erat in summo vel minore va-

14.
lore

lore distrahturus, restitutio facienda est pro rata dubii arbitrio prudentis; non enim pro damno incerto tantum restitui debet, quantum pro certo, neque Domino dicenti se rem fuisse venditurum summo pretio, necessariò credendum est, nisi accedant alia indicia, ut si de re vendenda jam egisset. *Molin. Laym. Lug. L. cit. 10.* Qui res metu incendii ejetas subducit, tenetur eas restituere Domino, quia non habentur pro derelictis, sed animo salvandi ejiciuntur; idem est de eo, qui res alienas incendio, inundatione vel devastatione hostium certò perituras eripit, quia manent sub priori dominio. *Si dicas*, consumens vel destruens rem in tali periculo ad nihil tenetur, quia res statim peritura nullius est pretii, ergo & eripiens. *R.* Consumens vel destruens rem à periculo jam liberatam & ereptam, ad nihil tenetur. *N.* destruens nondum ereptam nec eripiendam. *C. 11.* Possessor malæ fidei etiam tenetur de casu fortuito, nisi res eodem casu & periculo v. g. serpente eodem incendio, eadem incursione hostium, eodem naufragio erat peritura apud Dominum; tunc enim non tenetur nisi ad damnum quod Dominus fortè passus est ex carentia rei usque ad ejus interitum. *Ratio est*, quia tunc iniqua rei ablatio non est causa, quòd res pereat, quia similiter erat peritura apud Dominum; si dubiam sit, an res similiter apud Dominum pe-

ritura fuisset, restitutio saltem facienda est pro rata dubii & probabilitatis; quod si res quidem erat peritura sed alio casu & per alterius injustitiam, ut si non furripuisses, occidisses &c. furripuisset vel occidisset alius, tunc qui alium prævenit in damno inferendo, etiam prævenit in obligatione restituendi. *12.* Si rem ante incendium, inundationem, vel naufragium ablatam absumpsisti, vendidisti, destruxisti, teneris restituere illum tantum valorem, quem tunc ob imminens periculum habebat, quia tantum damni & non amplius illatum est; si verò periculum publicè ignorabatur, tunc sicut communis rei valor non minuitur, sic & secundum illum valorem restitui debet ab eo, qui eam injustè destruxit, consumpsit, vel vendidit: si verò periculum sit publicum, & res salvari non possit, ut in communi incendio vel naufragio, rem alienam consumens vel destruens ad parum vel nihil tenetur, quia res certò & statim peritura exigui vel nullius est pretii: idem est, si occidas hominem vel equum laborantem morbo occulto, ex quo certò erat moriturus, non teneris in quantum interfuit citius fuisse interemptum.

QUÆR. III. An sit obligatio restituendi id, quod quis accepit pro opere illicito vel aliàs debito? *18.*

R. I. Si accepisti aliquid pro opere turpi, v. g. ut occidas, diffames, vel inebries proximum, ut feras iniquam

quam sententiam &c. opere illicito nondum præstito teneris acceptum restituere, quia opus sine peccato impleri non potest: postquam opus illicitum jam præstitum est, v. g. homicidium jam patratum, sententia iniqua lata, prostitutio corporis à meretrice obtenta, acceptum teneri vel promissum justè exigi potest, quia dans sponte à se abdicavit dominium rei datæ, vel se ad dandum obligavit sub conditione operis turpis, quod jam positum est. Nec obstant leges civiles ejusmodi contractus merito improbant, quia obligant ad restitutionem post sententiam, excipe ea quæ acceptæ sunt simoniacè, quia jura planè irritant donationes simoniacas: ita cum communi *Tamb. l. 7. à f. 190.* ubi addit mulierem non tantum honestam, ut vult *Lug. d. 18. n. 47.* sed & meretricem posse taxare usum sui corporis pro libitu, quia res quæ pretio statuto vel vulgari carent, tantum possunt vendi, quanti eas æstimat qui vendit. Si quid detur non pro ipso opere turpi, sed intentione animandi vel sollicitandi ad opus turpe, fornicationem v. g. illud licitè acceptari non potest, & acceptatum incontinenti reddi debet, non quòd accipiens vel retinens peccet contra justitiam, cum alter sponte donet, sed quia fovet alterius peccatum & in facto dat spem explendi operis turpis, etiamsi accipiens in illud non consentiat, ut dixi Cas.

21. n. 8. in dubio autem, an donatio fiat in ordine ad conciliandum amorem vel amicitiam honestam vel inhonestam, saltem ex causa acceptari & retineri potest; in dubio enim nemo præsumitur malus.

¶ II. Non potest exigi vel teneri quod promissum vel datum est pro re ex justitia debita, ut si iudex accepit aliquid pro ferenda sententia justa, vel ut non occidat innocentem, ut solvat mutuam &c. restituere debet; *Ratio est*, quia dans aliquid pro re ex justitia debita, æquivalenter emerit rem suam: quod si res ex justitia sit debita non tibi sed alteri v. g. Cajo est debita ommissio suæ occisionis, dubitatur an Titius volens occidere Cajum possit aliquid à te recipere & retinere eâ conditione, ut Cajum non occidat? affirmat *Sotus & Bannes*, nam quamvis habeat jus ad ommissionem suæ occisionis, tu tamen non habes jus, & illa ommissio est Titio libera, ergo Titius eam tibi vendere potest; nihilominus tenendum est oppositum, quia res aliena vendi non potest, sed ommissio occisionis Caji non est Titii sed Caji, cui ex justitia debetur, ergo. *Dixi pro re debita ex justitia*; nam si res debita sit ex alia virtute, per se loquendo retineri potest, quod pro ea accipitur, ut si detur pecunia ut deponas odium, ut frequentes Ecclesiam, relinquantur turpia consortia, & neque hic est simonia, quia non dantur ut pretium pro re spirituali, sed ut allicia-

ris ad actum honestum vel deserenda peccata &c. per accidens tamen obligatio esse potest etiam restituendi quod acceptum est pro re ex alia virtute v. g. ex religione debita, v. g. voluisti certæ Ecclesiæ dare 100. aureos;

ut votum exsolvas, Ecclesia tibi dat vel remittit decem, non satisfacis voto, nisi reddas 10. aliàs enim non dares 100. sed 90. & ex toto votum non impleres.

CASUS XLI.

De Possessore bonæ fidei & restitutione fructuum.

Wilhelmus Theologus interrogatur, ad quid teneatur possessor bonæ fidei, an satisfaciat restituendo pretium rei existentis. 1. Quid si rem alienam consumpsit, vel in remunerationem aliquid accepit. 2. Quid si rem alienam miscuit sua. 3. Vel in proprio & alieno agro aliena frumenta seminarit. 4. Quid si fur pecunias suis mixtas tibi donet. 5. Si rem alienam vendas, an Domino comparenti tenearis dare acceptum pretium. 6. 7. Quid si pretium sit furtivum. 8. Quid si utens veste & vino alieno percipit suo pretiosiori. 9. Ad quales fructus teneatur possessor bonæ vel malæ fidei, & quas expensas valeant deducere. 10. & seq. An vendens rem alienam fiat Dominus pretii. 16. Quid si res emptori pereat, an venditor resciscens fuisse rem alienam teneatur ei reddere pretium. 17. Quid si elocasti equum alienum quem Dominus non

R. D. Jansen Pars I.

erat elocaturus, vel econtra: quid si ideo carius elocasti quia cum fecisti exerceri in palestra. 18. An teneatur ad fructus quos percipere neglexit, & Dominus vel non erat, vel erat illi citè percepturus. 19. Quid si ideo plures fructus percipit, quia agrum melioravit, etsi fructus perierint. 20. Quid si circa rem habeat malam, circa fructus bonam fidem. 21. In cultura agri impendit sex aureos, cum Dominus tantum erat impensurus tres, vel econtra. Aut coactus fuit equum alienum ab hoste ereptum redimere. 22. An possit deducere expensas litis super re aliena sibi intentata, & quid si tempore litis res vitietur vel fructus consumantur. 23. Quid si questor nomine Domini sui empturus vel reluiturus pensionem annuam Domino ignorante uno anno citius eam emat vel reluat, an pensionem istius anni tanquam fructum industrialem sibi retinere possit. 24. Pro resolutione

Gg QUÆR.